

det var i tusindvis af tilfælde, at det skete på den måde.

Det forstår jeg simpelt hen ikke, for så vidt det er mig bekendt, er det sådan, at hvis man bliver uforskyldt ledig, så får man rent faktisk dagpenge fra første dag, og så falder enhver form for rimelighed i hr. Poul Erik Dyrlands spørgsmål til mig til jorden.

Og hvis hr. Poul Erik Dyrland ikke kan bekræfte, at det forholder sig sådan, at en uforskyldt ledig kan få dagpenge med det samme, så vil jeg da gerne bede arbejdsministeren om på rette tidspunkt at bekræfte, at sådan fungerer dagpengereglerne. Og hvis de ikke bliver praktiseret sådan, så er der i hvert fald godt grundlag for at lave en ankesag.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Nej, jeg forstår godt, at hr. Knud Erik Kirkegaard ikke rigtig vil forstå, hvad det er, jeg siger.

Det, jeg taler om her, er lønmodtagere, som jeg sagde i et tidligere indlæg, der i tusindvis igennem årene er løbet ind i 5 ugers karantæne, fordi de af en eller anden årsag er blevet tvunget til at opgive det job, de nu engang havde. Det kan være mobning; det kan være det psykiske arbejdsmiljø; det kan være børnepasningsproblemer. Det kan være af talrige årsager, at lønmodtagere er løbet ind i den situation, og som jeg så rigtigt siger, uforskyldt – efter mine begreber – har fået 5 ugers karantæne. Men ikke efter V's og K's begreber, det ved jeg godt.

Det er det, jeg taler om, kan jeg sige til hr. Knud Erik Kirkegaard.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Ja, jeg kan nu forstå, at hr. Poul Erik Dyrland bekræfter, at ved uforskyldt ledighed får man dagpenge fra første dag. Så er vi dog kommet så langt.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Vi ser sådan på det her lovforslag, at det jo ikke primært er et arbejdsmarkedsrelateret lovforslag, men et hr. Mogens Lykketoft-inspireret lovforslag i forsøg på at skaffe penge til statens finanser, og det kan jo være et ædelmodigt for-

mål, og vi vil da heller ikke afvise, at vi vil bidrage til hjælpen, men vi vil gerne have indflydelse på måden, det sker på.

Af debatten indtil nu er det altså ikke helt lykkedes mig at finde frem til den helt store logik i, at man skal skaffe 100 mio. kr. ved at stramme reglerne for selvstændiges mulighed for at få dagpenge; det er sådan et kunstgreb ved at udvide karenperioden fra 1 til 4 uger.

Det er muligt, at det er fornuftigt, men umiddelbart virker det ikke rationelt, når man siger, at selvstændige, som får behov for dagpenge, jo næppe er af A.P. Møller-typen, men tværtimod selvstændige, som ikke har det for godt økonomisk, som er kommet i den situation, at der skal udbetales dagpenge.

Derfor mener jeg, at hvis man skal lave nogle stramninger, skal det foregå på et rationelt grundlag, og så må man finde en anden måde at skabe en ligestilling på.

Det er muligt, man skal skabe ligestilling, sådan at de arbejdsgivere, som uforskyldt bliver ledige, får dagpenge fra 1. dag, mens de, som bliver det selvforskyldt, får 5 ugers karantæne på nøjagtig samme måde som lønmodtagerne.

Den type overvejelser vil vi gerne indgå i, og som sagt, vi vil også gerne være med til at finde en eller anden form for finansiering, men umiddelbart virker regeringens forslag ikke logisk, så det bliver ikke sådan en jublende tilslutning, vi giver til den del af forslaget. Vi vil gerne være med til at drøfte det nærmere under udvalgsarbejdet.

Med hensyn til den anden del om de to G-dage er der jo ikke tale om en stramning; der er tale om en simpel justering, så man kan sige, at man går fra den gamle 6-dages-uge, som ikke eksisterer længere, til 5-dages-ugen, og det er klart, at det giver et lille merprovenu til staten. Men det er, synes jeg, en meget rimelig måde at få lavet en regulering på. Det er en lille, beskedent ændring.

Men under udvalgsbehandlingen vil SF gennemføre sit forslag om en anden administration af G-dagene, for det er her, et af de store problemer ligger. For virkeligheden er jo, at en lønmodtager, som bliver afskediget, og som har krav på G-dagene, ikke automatisk får dem, men personligt skal kræve dem hos sin arbejdsgiver.

Og vi ved udmærket godt, hvordan virkeligheden er. Hvis man bliver afskediget et sted, som man faktisk gerne vil tilbage til, hvis der kommer nye ordrer, opgang i beskæftigelses-